

ВИТЛЕЕМСКАТА НОЩ

(Сценарий за празника Рождество Христово)

Участници:

Симон – собственик на гостоприемница

Марта – негова съпруга

Сарра – племенница на Симон, сираче

Търговец на скъпоценни камъни

Пътничка от Дамаск

Първи, Втори и Трети пастир

Сцена, изобразяваща задния двор на странноприемница. На преден план са поставени пейка и масичка. Сарра премита двора, тананикайки си някаква песен, след което въздъхва уморено и сяда на пейката.

Марта: / влиза и казва ядосано/ Сарра! Пак мързелуваш!

Сарра: Прощавай, лельо! Седнах за малко да си почина! Уморена съм...Цял ден не подвих крак....

Марта : Спирай вече да метеш и отивай да измиеш зеленчуците! Гостите вече пристигнаха - ух! Работата край няма. Бързо.

Сарра: Сега, лельо!

Марта :А ти занесе ли вода на жената от Дамаск, която пристигна преди малко?

Сарра:/ объркано/ Не си спомням...

Марта: Стига! Как така не си спомняш? Мързелана такава!

Гостите цял ден се оплакват от теб.

Сарра: Да, лельо, защото гостите са много, а аз съм една! Не се е случвало до сега всички стаи да се заемат.

Марта: /доволна/ Истина е. Нито една свободна стая не остана. Има заповед на кесаря за преброяване на населението. В нашия Витлеем толкова много хора се стекоха, че не могат да се изброят.

Влиза търговецът. В ръцете си носи богато украсено ковчеже.

Търговец: Добър вечер, стопанке! Имате ли свободна стая за пренощуване?

Марта: О, господине! Всичко е заето! Съжалявам.

Търговец: Дойдох във Витлеем за преброяването, семейството ми е родом оттук.

Търгувам със скъпоценни камъни. Ние търговците не си губим времето, времето е пари. Бих желал тук да прекарам нощта.Добре ще заплатя.

Марта: Простете, господине, но всичко е заето. Мога да Ви предлага храна, за да си отдъхнете от пътя.

Търговецът: / *сяда на пейката и поставя ковчежето на масата*/ Жалко. Аз няма да

остана без да си платя./ *отваря ковчежето и изважда*

огърлица/ Може би, гостилничарке, ще си харесаш нещо оттук. Я виж! Царска огърлица! Камъните блестят! Има златно покритие! А, Марта? Каква прелест! Наслада за очите!

Сарра престава да се движи гледа през рамо колието на Марта.

Марта: Какво гледаш? Мети по-бързо!

Търговецът: / *рови из ковчежето*/ И за дъщеря ти ще се намери нещо.

Марта: Каква дъщеря! Тя е сирак! Племенница на мъжа ми. Съжалихме я. Няма полза от нея.

На вратата се появява гостенката от Дамаск.

Гостенката: Помолих да ми донесете вода! Почти цял час мина и никой не идва.

Марта: Сарра! / *към търговеца*/ Виждате ли що за девойка е. Постоянно забравя.

Глуповатичка. / *към Сарра*/ Бързо бягай за вода! И помни: докато не свършиш всичко – никакъв обяд! Разбра ли?

Сарра взима стомна и излиза. Обръща се към гостенката Извинете ме, такава навалица никога не е имало. Свят да ти се завие.

Търговецът: Е, стопанке, ако огърлицата не ти харесва, тогава прощавай – ще тръгвам!

Гостенката разглежда огърлицата : О, каква чудесна изработка, какви камъни!

Търговецът: Казвам ти царска огърлица е това!

Готов съм да я дам срещу свободна стая, вместо да вървя през нощта из полето/*събира си вещите*/. Тръгвам, може пък в друга гостилница да намеря подслон.

Марта: Почакай, търговецо! Ще ти намерим местенце. Ето стаичката на тази девойка. Тя може и в обора да спи. Нищо няма да й стане.

Търговецът: Бих искал да спя спокойно, в постеля.

Марта: Ще те заведе. Да вървим!

Търговецът: / *изважда огърлицата отново*/ Е, благодаря! Вземете – за стаята! *Стопанката получава огърлицата и излиза.*

Гостенката: Не е глупава тази гостилничарка! Я каква огърлица си заработи. *Излиза. Влиза Симон и сяда на пейката.*

Симон: У-уф! Уморих се. Какъв ден! Гостите са толкова много, че не знам какво да правя.

Сарра се втурва

Сарра: Чичо Симон, скъпи ми чичо!

Симон: Какво има, момичето ми?

Сарра: Обещай ми нещо! Моля те!

Симон: Какво да ти обещаая? Кажу, мила?

Сарра: Пристигнаха двама души от Назарет. Мъжът – стар, а жената – младичка. И толкова уморена горката.

Симон: Всички пътници са уморени, мила моя. Заради заповедта на кесаря всички хора се стичат тук от целия род на цар Давид. Кажу им милата ми, че нямаме вече свободни стаи.

Сарра: Чичо, ще им преотстъпя моето килерче. Може ли? Аз в пещерата или в плевнята мога да пренощувам.

Симон: О, доброто ми момиче! Изморена си вече! Трябва да си починеш!

Сарра: Чичо, моля те! Те са много, ама много уморени! Позволи ми да им помогна.

Симон: Бог да е с теб! Настани ги в твоето килерче.

Сарра: Благодаря ти, чичо. Аз ще си свърша моята работа – и двора ще измета, и зеленчуците ще измия, и вода ще донеса. Всичко ще свърша.

Марта влиза с огърлицата на врата.

Марта: Занесе ли водата? /*Сяда и започва да чисти зеленчуци*/

Сарра: Сега....Пристигнаха двама изморени пътници и ще ги настаня в моето килерче с позволението на чичо.

Марта: В твоето килерче?

Сарра: Аз в пещерата, в плевнята, на сеното ще спя. А те горките са толкова уморени.

Марта: Ти и без това там ще спиш. А със своето място не се разпореждай. Глупаво момиче!

Симон: Достатъчно, Марта!

Марта: Ти не се меси! Аз вече преотстъпих нейния килер на търговеца.

Сарра плачейки: Ох, те се толкова уморени и толкова добри....

Марта: Не искам и да чуя! Гледай си работата! И побързай! /*Излиза*/

Симон: Не плачи, мила, не плачи! *Поставя ръка на рамото на Сарра.* Все някак се ще се устроим. Не плачи!

Сарра: Не мога да ги оставя, чичо. Тя така ми

се усмихваше, като моя майчица. Те са толкова добри и бедни...Може пък с мен в пещерата да пренощуват, а?

Симон: Вероятно няма да искат.

Сарра: Ще отида да ги питам. Може ли?

Симон: Тичай! Ако са съгласни, нека прекарат нощта в пещерата.

Сарра побягва. Симон взима метла и започва да премита двора. Сцената се озвучава с песента: „Слава във висините Богу и на земята мир...”. Симон спира и се заслушва. Чука се на вратата. Влизат трима пастири.

Първи пастир: Ти ли си Симон, стопанинът на странноприемницата?

Симон: Аз съм, с какво да ви помогна?

Втори пастир: Търсим Младенеца, Който днес се е родил.

Симон: Гостоприемницата ми е пълна с хора, но не знам някой да се е родил.

Трети пастир: Може и да не е в гостилницата.

Симон: Днес цял ден посрещам гости. В града може да се е родил някой. Просто, аз не съм чул.

Първи пастир: Ние търсим Младенеца, родил се в пещера, в ясли.

Втори пастир: А Този Младенец е Спасителят на света.

Симон: Ама и вие, какви сте шегаджии. Как е възможно Спасителят на света да се роди в ясли?

Трети пастир: Ти по-добре, чуй! Съвсем не се шегуваме.

Първи пастир: Днес на полето, където си пасяхме стадото, Ангел ни се яви и каза: „Не бойте се, ще ви възвестя голяма вест – радост за всички хора. Днес в града на цар Давид се роди Спасител, Христос Господ!“

Симон: Тогава вървете и търсете по домовете в град Витлеем.

Първи пастир: Не, Ангелът ни каза:” Ето ви знак – ще намерите Младенеца в пещера, в ясли”.

Симон: /замислено/ В ясли?

Влиза Марта

Марта: Гостите се оплакват, че вдигате много шум тук. Хайде влизайте, не стойте така.

Симон: Марта, на тях Ангел им се явил. Казал им, че Спасител на света днес се е

родил. В ясли е положен.

Марта: Каква е тази глупост? Спасител на света, роден в ясли? Тръгвайте, няма какво повече да правите тук.

Симон: Не, почакай! Днес в пещерата, където обичайно животните лежат, ще ношуват хора.

Марта: Какво-о-о, какви хора! Сарини измислици. Отивам да ги изгоня оттук. Това е безобразие!/Излиза/

Трети пастир: Колко дълго чакахме Спасителя!

Първи пастир: Ние видяхме Ангели в небето. Те пееха „Слава във висините Богу, на земята мир...”

Симон вътре в себе си: Трябваше своята стая да им преотстъпя, а аз – в пещерата ги пратих.

Марта се връща със Сарра

Марта: Симоне, в яслите Младенец лежи./ Сяда на пейката замислено и напипва огърлицата на врата си/.

Сарра: Ех, чичо Симоне, да беше видял Младенеца! Той е един такъв...

Марта вгълбена в себе си: Странно, когато Го гледах така тихо, така спокойно ми стана на душата.

Сарра: А когато Той те погледне, сякаш душата ти вижда.

Втори пастир: Навярно това е Младенецът, Който ние търсим.

Симон: Марта, Той трябваше у нас да се роди, а ние, ние не Го приехме.

Марта закрива лице с ръце и се разплаква: Знам, знам..../Сарра Придърпва Марта/ Не плачи, лельо Марта, не плачи.

Марта: / притиска Сарра към себе си/ Ето аз твоето килерче не им дадох. И заради какво, заради тази огърлица.

Сарра: Но ти не си знаела. Не си знаела, че Младенецът

Марта: Не знаех, наистина. Но ето и ти не си знаела, но ги съжали. А аз и да чуя не пожелах. Отпратих ги.

Става от пейката, сменя огърлицата и я дава на Сарра
Вземи я, дъще, отнеси им огърлицата. Те са бедни. Кой знае

какво ще им е потребно за Младенеца. *Сарра излиза с огърлицата.*

Симон: Виждаш ли, Марта, и ти им помогна.

Марта: Срам ме е. Заради алчността ми ме е срам, Симоне. Огърлицата не може да изкупи вината ми./Замисля се/ Ето, веднага своята стая ще им предоставим.

Симон: Вече е късно за това.

Марта: Не, Симоне. Никога не късно да поправиш греха си. Знаеш ли, отсега до края на нашите дни, да даваме винаги една стая на бедните. Не за пари, а като дар за Младенеца и Майка Му, заради вината ни.

Симон: Чудесно! И ние ще пренесем дар на Младенеца
Сарра се връща.

Третият пастир: Хайде да отидем да Му се поклоним!

Симон: / Отваря прозореца/ Вижте!

От прозореца се вижда сцена на Божията Майка с Младенеца в яслите.

Всички участници в постановката се събират около прозореца и на колена запяват: „Рождество Христово, Ангел прiletял”или друга подходяща песен.

